

[Socialministeren.]

den særlige Vanskelighed, som er opstaaet som Følge af, at Efterspørgselen efter Arbejdskraft i Landbruget for Tiden især er rettet mod de helt unge Arbejdere til faste Pladser, men kun i Sommerhalvaaret, og omvendt har Forholdet medført, at der ikke fra de arbejdssøgendes Side er tilsvarende Efterspørgsel efter de faste Pladser. Dette sidste forklares dels ved Landboudommens stigende Tendens til at søge ind til Byerne, dels ved, at Udviklingen i Landbrugets Beskæftigelsesforhold er gaaet i den Retning, at Landbrugerne ikke i samme Omfang som hidtil har Arbejdere i faste Pladser Aaret rundt, men i mange Tilfælde har indskrænket sig til kun at have faste Arbejdere i Sommerhalvaaret. Som Følge heraf er de arbejdssøgendes Interesse for de faste Pladser blevet svækket, idet den unge Arbejder, der kun kan skaffe sig fast Plads i Sommerhalvaaret, altsaa Landbrugets bedste Beskæftigelsestid, vil have særlig vanskeligt ved at skaffe sig Arbejde paa Landet i den daarlige Beskæftigelsestid, Vinterhalvaaret, og derfor enten vil foretrække løst Arbejde Aaret rundt eller helt opgive dette Erhverv og søge andet Arbejde, hvor der efter hans Mening er større Udsigt til mere konstant Beskæftigelse og højere Løn.

Disse Udtalelser i mit Cirkulære er jo ganske blevet staddfæstet af en lang Række Udtalelser ogsaa fra Venstre her i Salen under denne Finanslovbehandling. Jeg henleder i denne Forbindelse Opmærksomheden paa den Diskussion, der foregik her forleden om disse Problemer mellem de ærede Medlemmer de Herrer Elgaard, Smørum, Jørgen Jørgensen, Hans Nielsen og Villumsen med flere. Det er med andre Ord Landbrugets økonomisk daarlige Stilling særlig i 1932 og 1933, som er Hovedaarsagen til Tilflytningen, og jeg tør vel gaa ud fra, at i hvert Fald den ærede Ordfører Hr. Christmas Møller ikke vil give Socialreformen Skylden ogsaa for Landbrugskrisen.

Ja, men er Socialreformen dog ikke medskyldig i denne Tilflytning, lyder Spørgsmaal Nr. 3, Spørgsmaal Nr. 3 i den af Velvilje mod de Konservatives Ordfører opstillede Angrebskolonne mod Socialreformen. Jeg vil derfor svare pinlig loyalt, som jeg altid bestræber mig for at være, at jeg tror, der i Begyndelsen var noget rigtigt i denne Tale, men det er allerede længe siden. Det var uheldigt, naar der ved Kommunehjælpen i og for sig aldrig er Tale om faste Takster, men om en paa konkret Skøn over Trangen i hvert enkelt Tilfælde fastsat Hjælp, at man da alligevel straks offentlig i Pressen begyndte at disku-

tere de enkelte Kommuners Takster. Thi vel kan det være rimeligt, for ikke at sige nødvendigt, til Brug for Administrationen, at de sociale Udvalg fastsætter visse ledende Regler for Administrationen og visse vejledende Takster, hvis disse Takster altsaa bruges internt — man maa ogsaa altid fastsætte saadanne til Brug for Administrationen, selvfølgelig, for at ikke enhver Bagatelsag skal forelægges det samlede Udvalg —, men noget helt andet er, hvis de offentliggøres i Pressen, hvad der jo er sket adskillige Gange, ja, man gik endog enkelte Steder lige i Begyndelsen saa vidt, at man fra Kommunernes Side spurgte Socialministeriet, om dette kunde godkende medfølgende Takster, hvad der naturligvis ikke kunde være Tale om, da Socialreformen overhovedet ikke kender faste Takster paa dette Omraade. Men denne uheldige offentlige Diskussion kan naturligvis i Begyndelsen have medvirket til at bibringe flere eller færre den Opfattelse, at hvis de flyttede til vedkommende Kommune, vilde deres Understøttelse blive forhøjet til det og det Beløb, noget, Socialreformen altsaa ikke indeholder et Ord om, for saa vidt Kommunehjælpen angaar.

For at stoppe denne baade uheldige og misforstaaede Trafik, som altsaa ikke kunde foregaa med Hjemmel i Loven, udsendte jeg Socialministeriets meget omtalte Cirkulære af 27. Marts 1934, der giver Kommunerne en udførlig Redegørelse for Hjælp eller Ikke-Hjælp samt Hjælpens Beregning for de forskellige Arter af Tilflyttere. Jeg beder de ærede konservative Kritikere om at sætte sig ind i dette Cirkulære, det er alt for detailløst til, at jeg her tør gennemgaa det, og det sidste er formentlig ogsaa overflødig, da det af de ærede Medlemmer, der særlig ønskede en nærmere Fortolkning af Loven paa dette Omraade, efter dette Cirkulæres Fremkomst baade privat over for mig og offentligt i Pressen er blevet indrømmet, at Tingene hermed var sat paa Plads, og at Fristelsen til at tage til en Kommune blot for derved at opnaa en bestemt højere Understøttelse var bortfaldet.

Hvad jeg derimod ikke kan ved en Fortolkning af Socialreformen, er at forhindre, at Folk flytter til Byerne, thi denne Tilflytning har stadig eksisteret og vil naturligvis i særlig Grad fremmes, naar der er Krise paa Landet med stadig synkende Lønninger, saaledes som citeret i Cirkulæret af 30. April og diskuteret her i Salen fra mange Medlemmers Side. Det er bare helt ved Siden af at give Socialreformen og ikke